

съ една малка усмивка, повече въ очитѣ, отколкото на устнитѣ си, но бѣше сериозенъ и сдържанъ. Дали защото бѣше записанъ, или пъкъ нарочно, той ни веднажъ не погледна къмъ Радулова. При Вълчана дойде единъ отъ загорчанитѣ, които бѣха дошли съ колата, а Грозданъ отиде къмъ конетѣ.

— Охъ, Божичко,—пъшкаше Вълчанъ.—Охъ! Какво щѣше да стане . . . Ахъ! Главата ме боли! Главата ме боли много . . .

— Понатъртилъ си се малко,—каза загорчанинътъ, въ очитѣ на когото сжщо играеше усмивка.—Понатъртилъ си се. Ще прѣмине. Че какъ стана тя тая работа, дѣдо Вълчане?

— Охъ, какъ стана, какъ стана! Отдѣ да знае човѣкъ какво може да му се случи. Охъ . . . оле, майчице! Ходихъ на нивата, полека карахъ, много полека. Чакай, рекохъ, да направя една цигара. Държа ейтъй дизгинитѣ и правя цигара. Конетѣ си вървятъ полека . . . охъ, боли, боли ме главата . . . Полека вървятъ. Изведнажъ като каза нѣщо прррр! Дуганъ ли бѣше, дробла ли бѣше — не зная. Че като казаха сега ония ми ти коне ще бѣгаме — иди че ги спри . . .

— Че тегли дизгинитѣ! Навий ги на ржцѣтъ си и тегли!

— Какво ще теглишъ! Азъ додѣ усѣтя и дизгинитѣ паднаха отъ ржцѣтъ ми. Охъ, цѣпи се тая глава, цѣпи! Добитъкъ е туй, като се уплаши, отъ нищо не разбира. Че най-лошото ей-тукъ щѣше да стане. Виждашъ ли го тоя долъ? Нейсе, да благодаримъ на Бога.

— А! какво приказвашъ!—очуди се загорчанинътъ, като погледна къмъ дола. — Тамъ не конь, не каруца, не човѣкъ оставаше.

— Да благодаримъ на Бога! Да благодаримъ на Бога! — повтаряше Вълчанъ и охкаше.

— Какво ще благодаришъ на Бога,—обадил се Ра-